

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 67.

Syvende Session.

46de Møde.

Tirsdagen den 12te Febr.

(Fortsat.)

Dahl: Fra den Tid, jeg blev istand til at tænke over slige Forhold, har intet i vort elskede Fædreland interesseret mig mere, end at Enhver eller idetmindste faa mange som muligt kunne blive Eiere af de Gaarde, de bruge, og især at den Gaardbruger, der var Fæster, kunde blive Eier af den Gaard, han besad og som, som oftest, hans Forfædre og Slægt i Aarhundreder for ham have besiddet. Der er derfor Intet, der i denne Sag har kunnet glæde mig mere, end at der nu er en Udset til, at denne Sag kan blive ordnet. Jeg har tidligere havt Leilighed til at udtale mine Anskuelser om denne Sag i den Landbocommission, hvorfra jeg havde den Ære at være Medlem, og de Grundsætninger og Anskuelser, jeg da udtalte, deler jeg endnu. Intet glæder mig mere end den Imødekommen, der er vist fra den sidste ærede Talers Side i denne Sag. Jeg erkender ogsaa, at det væsentligt, saaledes som den næstforegaaende Taler har udtalt, er det moraliske Element, der i denne Sag har gjort sig gjældende. Ingen human Godseier har hidtil kunnet andet end ansee sig forpligtet til hellere at overdrage en Gaard, som en Familie i lang Tid har besiddet paa billige Vilkaar, til den tilkommende Besidder, naar han er af Familien, end til en Fremmed, og det er jo netop, hvad det ærede Udvalg i denne Sag har tilsigtet. Enhver human Godseier har hidtil villig givet Familien Fortrinnet fremfor Fremmede, og selv i saadanne Tilfælde, hvor

Familien ikke kunde komme i Besiddelse af Gaarden, har han dog villet, at der skulde tilflyde den en Fordeel; ogsaa dette Moment har Udvalget ikke undladt at tage Hensyn til, og jeg kan derfor ikke andet end takke det derfor. Jeg maa altsaa slutte mig til, hvad det ærede Udvalg har udtalt.

B. Christensen: Som Medlem af Udvalget kunde det maaskee være ufornødent for mig at tage til Orde i nærværende Sag, og dog kunde en Tausshed fra min Side maaskee udlægges anderledes, end jeg kunde ønske. Idet jeg derfor har reist mig og begjæret Ordet, skal jeg dog ikke trætte Thinget med nogen Vidtløftighed. Jeg er fremfor Nogen overbevist om, at den ærede Ordfører har havt Ret, naar han i Begyndelsen af sit Fordrag gjorde opmærksom paa, at den egentlige Realitet eller Realiteten i dens Enkeltheder ikke behøvede og neppe burde gjøres til Gjenstand for Discussion her. Jeg skal heller ikke paa nogen Maade gaae ind paa disse Enkeltheder, jeg skal ikke ved Uttringer, der ere saadne saavel fra Ordførerens, som fra anden Side, om Rigtigheden eller rettere Urigtigheden af visse Anskuelser, hvortil jeg og Flere i Folkerepresentationen bekjende os, lade mig friste til at gaae ind derpaa, jeg skal blot i Almindelighed sige, at forhaabentlig Ingen, enten i Folkerepresentationen eller udenfor Folkerepresentationen, vil tvivle om, at mine Venner i det andet Thing og her, saavel som jeg selv, ikke gaae ind paa det foreliggende Forslag, uden at have prøvet det med alt det Alvor, som dets store Vigtighed fortjener. Jeg troer, — og jeg takker Gud for, at det er kommen saa vidt — at denne Sags Løs-